

alaptőkéjét. Ehhez járul még az utolsó választások előtt kiutalt 5000 dinár állami segély. A kisgazdakórnek könyvtára is van 250 könyvvel. A település jelentős része a földmunkásság az 1905-ös nagy mezőgazdasági sztrájkhullám óta gazdasági szervezet nélkül áll.

Kultúrintézményei 1 iskolából, melyben kevés a tanító és 1 keresztes-egyletből állanak. Az utóbbi célja az ifjúságot magaköré gyűjteni, de működése a sakkozáson és bálak rendezésén nem terjed túl. Ezzel szemben 6 kocsma virágzik a település területén.

Szakács Gábor

Mese

**A cipőjüket madzaggal kötötték,
nadrágjuk elől térdük vigyorog.
S ebben az édes, márciusi fényben,
foguk vacog.**

**Csavargó kedvük semmi sem veri,
üres tarisznya, ház, meleg, világ.
Csak ballagnak és füttyük hangossas
s a rongyos gomblyukban virág.**

**Az országúton találkoztak nemrég,
az egyik szőrnyü büszkén pöffögött.
Csiklit szedett, nagyon sokat talált,
hármát, négyet, ötöt.**

**Oszt megkínálta, akit fölszedett,
az országútnak másik vándorát
s füstös orrlikkal szített ám a szót,
a vándorsors savanyú borát.**

**Hát csak mentek, lassan, vonakodva
és fogytak hosszú ezerméterek.
S ahogy meséltek kuckót, munkát, sorsot.
kevés napszámot, életet.**

**Az egyik így: te is csak senki vagy,
akárcsak én, komám, mert én is az vagyok.
Nincsem semmim se, de ezt felezem,
úgy vedd, ahogy adok.**

**A másik is lelkesen esküdött:
ilyen komám nem volt még sohasem.
Amim csak lesz, a fele a tiéd,
a szeretőm, a kenyerelem.**

Az utolsó csiklit is elfelezték,
és csók-közelebről szedték parazsat.
Csak koldus lehet testvér igazán
a cirfra-gögű napsugár alatt.

És lám az úton boldog fényességgel,
ki tudja, kinek a zsebéből szökött —,
nyugodt kevélyen láttak heverészni,
egy valódi, egy igazi ütöst.

Az egyik is: hű, ez most az enyém!
A másik is: de ejnye, én találtam!
És birkóztak is már a pénz fölött,
gyilkos, goromba ellenségre váltan.

Már vérzett egyik és vérzett a másik,
a pénz a földön bizton röhögött.
Kié a pénz? Tiéd? Nesze, komám!
Ütött, ütött, s a másik felnyögött.

Tiéd talán? S az ökle messzi lendüit
s a testvér roppant csöndben elterült.
De ájultan és félhalálra válva,
ez is melléje ült.

S ahogy agyuk még csúnyán kábult,
kerékpár porzik már feléjük:
— Nini, ötös! Ezt még ma esete
a kis kocsmában eizenéljük.

Aztán, később, magukhoz tértek
s az egyik búsan felnevet:
ládd-é, komám, az ötforintos
most már a tiéd is lehet.

Oszt, ha akarod, hát tovább megyünk,
az országutat megint fölvehetjük.
De ami értént, mi két szamarak,
ne feledjük.

Sose feledjük mink, két kódisok,
mert az igazság és mert az örök:
ha mink, két kódisok verekszünk,
a harmadik, az úr! felröhög.

Gál László